

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 58/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť R. S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 Nt 49/2013 z 12. júla 2013 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos 70/13 z 9. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2013 doručená sťažnosť R. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný

súd“) sp. zn. 5 Nt 49/2013 z 12. júla 2013 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 70/13 z 9. októbra 2013.

Sťažovateľ uvádza, že 3. mája 2013 podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania, v ktorom bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov s použitím asperačnej zásady podľa § 35 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005“). Sťažovateľ v návrhu poukazoval na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorým ústavný súd rozhodol o nesúlade časti ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon účinný od 1. januára 2006“) upravujúceho asperačnú zásadu s čl. 1 ústavy. Podľa sťažovateľa mu bol uložený trest „*použitím § 35 už neplatnej asperačnej zásady*“.

Okresný súd návrh zamietol uznesením z 12. júla 2013. Krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa uznesením z 9. októbra 2013, v ktorom uviedol, že sťažovateľovi bol uložený trest v rámci zákonnej trestnej sadzby, ktorá bola po uplatnení asperačnej zásady 5 až 16 rokov.

Sťažovateľ nesúhlasí s označenými rozhodnutiami, a preto sa sťažnosťou podanou ústavnému súdu domáha ich preskúmania v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňa zákonom predpísané náležitosti. Vzhľadom na to, že sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu, ktorý by mohol odstrániť nedostatky sťažnosti, ústavný súd sa zaoberal otázkou, či sú splnené podmienky na jeho ustanovenie, predovšetkým, či u sťažovateľa nejde o zrejmé bezúspešné bránenie jeho práva. Na tento účel si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu sťažovateľom napadnuté rozhodnutia.

1. K namietanému uzneseniu okresného súdu

Právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnosti sa riadi ústavným princípom subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ mal možnosť využiť na ochranu svojich práv proti rozhodnutiu okresného súdu riadny opravný prostriedok – sťažnosť, ktorú aj využil, a o jeho sťažnosti rozhodol krajský súd, ústavný súd nemá právomoc konať a rozhodnúť

o tejto časti sťažnosti, a preto ju po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému uzneseniu krajského súdu

Sťažovateľ namieta, že krajský súd nerozhodol v jeho veci o povolení obnovy konania, pričom v sťažnosti poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 a § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažnosť sťažovateľa nie je kvalifikovane odôvodnená, ústavný súd je však toho názoru, že sťažovateľ namieta, že mu bol s použitím asperačnej zásady uložený neprimeraný trest, a teda krajský súd nepostupoval v súlade s jeho právom na súdnu ochranu zaručeným ústavou a dohovorom, keď jeho návrhu na povolenie obnovy konania nevyhovel.

Krajský súd po preskúmaní veci konštatoval, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh sťažovateľa zamietol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Ako zistil krajský súd R. S. bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 13. 4. 2010, sp. zn. 2 T 9/10 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005. Bol mu za to uložený podľa § 234 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 3 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Pre výkon trestu odňatia slobody bol obžalovaný zaradený do I. NVS. Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. bol zrušený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 15. 12. 2005, sp. zn. 3 T 84/05 vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súčasne okresný súd rozhodol aj o náhrade škody tak, že poškodenú A. K... s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianskosúdne konanie.

Na základe odvolania obžalovaného krajský súd odvolanie obžalovaného uznesením z 15. 7. 2010, sp. zn. 2 To 176/10 zamietol.

Krajský súd sa stotožňuje s právnym názorom uvedeným v uznesení prvostupňového súdu ako aj s jeho dôvodnú v plnom rozsahu...

Pokiaľ však ide o samotný nález ÚS SR z 28. 11. 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/11 ústavný súd rozhodol, že v § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005 Z. z. Tr. zák. v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd teda striktnie viaže nesúlad Tr. zák. s Ústavou SR len v ust. § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005 Z. z. Tzv. asperačná zásada bola zavedená novelou zákona č. 171/2003, podľa ktorej súd pri spáchaní viacerých úmyselných trestných činov je povinný zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby najťažšieho trestného činu o jednu tretinu a obzvlášť nebezpečnému recidivistovi o jednu polovicu. Súd musí ukladať trest páchatelovi v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Asperačná zásada sa začala uplatňovať dňom 1. 9. 2003. Treba súhlasiť s právnym záverom uznesenia okresného súdu, že asperačná zásada zavedená novelou zákona č. 171/2003 nie je totožná s ust. § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005 Z. z. a ústavný súd v tomto smere jednoznačne uviedol nesúlad ústavy len s ust. § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005 Z. z. a nie § 35 ods. 1, 2 zák. č. 140/61 Zb., prípadne § 35 ods. 3 Tr. zák. Taktiež pôvodne uložený trest bol uložený v strede trestnej sadzby, keďže trestná sadzba za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. predstavovala hranicu od 5 do 16 rokov, pričom obžalovanému bol uložený súhrnný trest za závažné trestné činy vo výmere 10 rokov.»

Ústavný považuje za potrebné citovať aj časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, na ktoré sa odvolal vo svojom rozhodnutí krajský súd:

„Zároveň súd konštatoval, že v dôsledku Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28. 11. 2012 došlo k strate účinnosti len tej časti ustanovenia o asperačnej zásade, ktorá prikazovala súdu ukladať trest odňatia slobody nad jednu polovicu upravenej trestnej sadzby, pričom samotné zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu ostalo v platnosti. V danom prípade teda zvýšená trestná sadzba za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., predstavuje 5 až 16 rokov, pričom je potrebné zdôrazniť, že ide o súhrnný trest, odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody za viac trestných činov, pričom súd pri výmere trestu v pôvodnom konaní zohľadňoval priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že menovaný bol už druhýkrát odsúdený za trestný čin podvodu a prihliadol aj na výšku

škody 800.000,- Sk. Vzhľadom na tieto skutočnosti, bol v pôvodnom konaní trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov nepodmienečne uložený odsúdenému zákonným spôsobom a bol primeraný závažnosti spáchaného činu, okolnostiam prípadu a pomerom páchatel'a, preto súd dospel k záveru, ani v tomto smere neboli splnené podmienky na obnovu konania, pretože skutočnosti uvádzané odsúdeným v návrhu by nemali vplyv na zmenu súdneho rozhodnutia ohľadne výšky uloženého trestu.

S poukazom na toto konštatovanie a s prihliadnutím na to, že odsúdený vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol iné dôvody, ani žiadne také nové skutkové okolnosti, ktoré by menili, či už právnu kvalifikáciu skutku alebo odôvodňovali zmenu výšky, či druh uloženého trestu, dospel súd k záveru, že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania nie je dôvodný a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, že tento návrh zamietol.

Ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 rozhodol, že v § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ústavy.

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie

od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľovi bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 9/10 z 13. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 176/10 z 15. júla 2010 podľa § 234 ods. 2 s použitím § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

Podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a pri obzvlášť nebezpečnom recidivistovi o jednu polovicu; súd uloží páchatel'ovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať pätnásť rokov. Pri ukladaní výnimočného trestu odňatia slobody nad pätnásť do dvadsiatich piatich rokov nesmie horná hranica zvýšenej trestnej sadzby odňatia slobody prevyšovať dvadsaťpäť rokov. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 súd uloží súhrnný trest podľa zásad uvedených v odsekoch 1 a 2, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutia majetku alebo prepadnutia vecí, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 v znení do vyhlásenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Sťažovateľovi bol uložený súhrnný trest podľa § 234 ods. 2 s použitím § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Trestná sadzba podľa tohto ustanovenia bola po zvýšení jej hornej hranice o jednu tretinu 5 až 15 rokov. Krajský súd uviedol v napadnutom uznesení, že trestná sadzba bola 5 až 16 rokov, čo nezodpovedá § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať pätnásť rokov). Nič to však nemení na tom, že sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody na 10 rokov, presne v polovici trestnej sadzby, a teda nie v jej hornej polovici ako to ukladá § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a obdobne upravoval § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 v časti, ktorá stratila účinnosť po vyhlásení nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011. Sťažovateľovi teda nebol uložený trest v hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby, ako to umožňovala právna norma zhodná v tejto časti s neskôr účinnou právnou normou, ktorá bola v relevantnej časti vyhlásená za protiústavnú. Je preto bezpredmetné zaoberať sa úvahou, či sa sťažovateľ mohol s odvolaním sa na § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde a poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 domáhať obnovy trestného konania.

Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažovateľ bol odsúdený za závažné trestné činy a trest, ktorý bol uložený v strede trestnej sadzby, hodnotil

ako primeraný. Sťažovateľ neuvádzal v návrhu na obnovu konania žiadne iné okolnosti, ktorými by sa mal krajský súd zaoberať.

Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd záver krajského súdu, že vo veci sťažovateľa neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania, za zodpovedajúci skutkovému a právnemu stavu. Uznesenie krajského súdu preto nie je arbitrárne a podľa názoru ústavného súdu je (aj s odvolaním sa na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa) dostatočne odôvodnené. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do rozhodovacej kompetencie krajského súdu.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že mu bol uložený trest „*použitím § 35 už neplatnej asperačnej zásady*“, je potrebné poukázať na čl. 50 ods. 6 ústavy, ktorý upravuje retroaktivitu v trestnom konaní, a to výhradne vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Posúdenie, ktorá právna úprava týkajúca sa trestnosti činu a ukladania trestu bola pre sťažovateľa priaznivejšia, bolo úlohou všeobecných súdov v pôvodnom konaní (vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 T 9/10), pričom ich rozhodnutia boli vydané predtým, ako bol vyhlásený nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 To 176/10 z 15. júla 2010). Zo sťažnosti nie je zrejmé, či sťažovateľ uplatnil túto námietku v návrhu na obnovu konania, ústavný súd však nepovažoval za potrebné skúmať túto okolnosť, keďže bola z hľadiska podmienok obnovy konania irelevantná.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že nie je daná príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. V tejto časti sťažnosti je preto daný dôvod na jej odmietnutie ako zjavne neopodstatnenej.

Ústavný súd zistil dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom jej rozsahu, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014